

Penguenin Gizli Arkadaşı

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Gizli Arkadaşı

Ebru Mina TOMURCUK

Rüzgârın yumuşak ve alçak sesle mırıldandığı geniş, beyaz bir buz dünyasında, Percy adında küçük, yuvarlak bir penguen yaşırdı. Boynuna iki kez dolanmış, beyaz çizgili, sıkı bir kırmızı atkı takardı. Her akşam, güneş kaybolduğunda, Percy en sevdiği yere paytak paytak yürür ve yukarı bakardı. Gece gökyüzünü her şeyden çok severdi. "Ne kadar çok yıldız var," diye fısıldardı, "ve hepsi sanki sadece bizim için parıltıyor."

Percy'nin küçük turuncu ayakları donmuş zeminde tıtır tıtır ses çıkarırdı. Siyah sırtı pürüzsüz, karnı kar gibi beyaz, kehribar rengi gözleri yuvarlak ve parlaktı. Buzun her çatlağını ve her tümseğini ezbere bilirdi. Bazı çatlaklar kıl gibi inceydi. Bazıları geniş, karanlık ve derindi. Ama Percy burada hiç yalnız hissetmezdi. Üstündeki gökyüzü ona hep bir arkadaş gibi gelirdi.

Açık bir gecede Percy yeni bir şey fark etti. İnce bir buz tabakasının altında yumuşak, turkuaz bir ışık parlıyordu. Karanlıkta minik bir kalp atışı gibi pırıldıyor ve nabız gibi atıyordu. Percy gagasını buza dayayıp aşağı baktı. Küçük, gümüşü bir şey hızla kaçtı. "Merhaba?" diye seslendi Percy nazikçe. "Korkma. Ben sadece bir penguenim." Işık titredi, sonra donmuş bir tepenin arkasına saklandı.

Ertesi gece Percy yumuşak bir planla geri geldi. İnce buzun yanında kıpırdamadan, neredeyse tek bir tüyünü bile oynatmadan sessizce oturdu. Bekledi ve bekledi. Sonra yavaşça küçük bir balık yaklaştı. Gövdesi gümüşü mavi ve saydamdı; pulları ve yüzgeçleri minik lambalar gibi parlıyordu. Gözleri kocaman ve mordu, ağzı utangaç bir somurtmayla aşağı kıvrılmıştı.

"Benim adım Lumi," dedi balık fısıltılı bir sesle. "Burada saklanıyorum çünkü buz bana güvenli geliyor." Percy en sıcak gülümsemesini gösterdi. "Ben Percy. Neden saklanıyorsun?" Lumi'nin ışığı birazcık söndü. "Yukarıdaki dünya çok büyük," dedi. "Onu hiç görmedim. Sadece karanlık suyu ve üstümdeki buzı gördüm." Percy'nin kalbi yumuşacık bir sızı hissetti.

"Gece gökyüzünü hiç gördün mü?" diye sordu Percy. Lumi parıldayan yüzgeçlerini salladı. "Hiç," dedi. "Diğer balıkların yıldızlardan bahsettiğini duyuyorum ama bakmaya çok korkuyorum. Ya çok parlaksa? Ya çok uzaksa?" Percy bir an düşündü. "Yıldızlar parlaktır," dedi. "Ama dostça parlak. Minik fenerler gibi parıldarlar."

Lumi yavaş, tedirgin bir daire çizerek yüzdü. Yanaklarındaki minik parlayan benekler ışıldadı. "Onları görmek istiyorum," diye fısıldadı. "Ama buz kalın ve ben zıplayamam. Ve yukarıda ne olduğundan korkuyorum." Percy üstündeki pürüzsüz beyaz tavana baktı. Sonra kendi küçük turuncu ayaklarına baktı. Aklında bir fikir kıpırdanmaya başladı, bir göletteki balık gibi.

Percy dikkatle arayarak buzun üzerinde paytak paytak yürüdü. Tam doğru yeri bulması gerekiyordu. Yüksek bir kar tepesinin yanında, buzun ince ve berrak olduğu küçük, yuvarlak bir delik buldu. Bir yemek tabağından büyük değildi. "Bu işe yarayabilir," dedi kendi kendine. "Küçük bir balık için küçük bir pencere." Ayaklarının gidebildiği kadar hızlı yürüyerek Lumi'ye geri döndü.

"Lumi!" diye seslendi Percy. "Gökyüzüne bakman için güvenli bir yol buldum!" Lumi'nin mor gözleri kocaman açıldı. "Güvenli bir yol mu?" diye sordu. "Nasıl?" Percy buzdaki küçük deliği anlattı: berrak, yuvarlak ve yüzeye yakın. "Hemen yukarı yüzüp oradan bakabilirsin. Sudan hiç çıkmaman gerekmez." Lumi'nin ışığı birazcık parladı.

Lumi, Percy'yi karanlık suyun içinden takip etti, yukarıda buzdaki gölgesine yakın kaldı. Yumuşak turkuaz ışığı minik bir fener gibi yolu aydınlattı. Deliğe vardıklarında durdu ve hareketsizce yüzdü. "Ya hoşuma gitmezse?" diye fısıldadı. "Ya çok fazlaysa?" Percy deliğin yanına çömeldi. "O zaman hemen geri döneriz," dedi. "Ben baştan sona yanında kalacağım."

Lumi derin, sulu bir nefes aldı. Yavaşça, çok yavaşça yuvarlak deliğe doğru yüzdü ve yuvarlak mor gözlerini kaldırdı. Önce sadece karanlık gördü. Sonra yıldızlar birer birer göründü. Bütün geniş gökyüzünde parıldayıp ışıldadılar. Lumi'nin ışığı parlak turkuaz renkte alevlendi, sonra daha da parladı. "Ah!" diye soluk soluğa kaldı. "Ah, Percy, çok güzeller!"

Percy kahkahayla güldü ve yüzgeçlerini çıırttı. "Başardın!" diye sevindi. "Cesurdun!" Lumi buzun altında mutlu küçük bir daire çizdi. Parlayan benekleri kendi minik yıldızları gibi ışıldadı. "Korkmuştum," dedi, "ama sen yanımda kaldın. Bu beni cesur yaptı." Gökyüzünü birlikte izlediler: küçük bir penguen ve küçük bir balık, aynı gizli pencereyi paylaşarak.

Gece gece, Percy ve Lumi küçük delikte buluştular. Percy en parlak yıldıza, Lumi en yumuşak olana ad verdi. Bazen saymayı şaşırıncaya kadar saydılar. Lumi'nin ışığı düzenli ve emin oldu; artık saklanmıyor, sevinçle parlıyordu. "Baktığım için memnunum," dedi. "Gökyüzü büyük ama korkutucu değil. Bir arkadaşla olunca değil."

Diğer penguenler Percy'nin mutlu paytak yürüyüşünü ve fazladan parlayan gözlerini fark ettiler. "Sırrın ne?" diye sordular. Percy sadece gülümsedi ve gagasına vurdu. "Gizli bir arkadaş," dedi, "kendisinin sandığından daha cesur biri." Buzun altında Lumi sıcacık ve turkuaz parlıyor, dinliyordu. Kendini hiç bu kadar cesur hissetmemişti ve birazcık da olsa görülmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Yani eğer bir gün geniş beyaz buzlara giderseniz ve kırmızı çizgili atkılı küçük, yuvarlak bir penguen görürseniz, altında yumuşak bir turkuaz ışık arayın. Percy ve Lumi hâlâ gece gökyüzünü birlikte izliyorlar. Arkadaşlığın büyük bir dünyayı küçük ve sevecen hissettirebileceğini öğrendiler. Cesur olmak, korkmamak demek değildir. Cesur olmak, yanında bir arkadaş varken yine de yıldızlara bakmaktır.

Ve rüzgâr yumuşak ve alçak sesle mırıldandığında, yıldızlar parıldamaya başladığında, Percy atkısını biraz daha sıkı sarar. Yanında Lumi'nin ışığı buzun üzerinde minik, gülümseyen bir ay gibi dans eder. "Yarın aynı saatte?" diye sorar Percy. "Yarın aynı saatte," diye fısıldar Lumi. Ve geniş, harika gece gökyüzü, birbirini bulan ve birlikte cesur olan iki arkadaşın üzerine parıldar.